

fig saadan som den, der alene vidste, hvad der krævedes for Landet og Kongen og Folket? Nei, ingenlunde var det Denfigtig; det er kun den ny-modens Tde, der nu er kommen frem, som siger — og navnlig siges det jo fra Regjeringen: det er ingen Pligt for Regjeringen at tilveiebringe den Lov, vi nu tvistes om; nei tværtimod, det er Rigsdagens Pligt, den har en Bevillingspligt. (P. Loug: Ja!). Det er meget rigtigt, men jeg siger, at ved Siden deraf har den ogsaa en Bevillingsret, og den ærede Regjering maa blive ved at fortælle os, saa tidt den vil, om Bevillingspligten; der er Andre, der ville sige ligesaa tidt, at det er en Bevillingsret, og den maa dog bestaa i, at man kan bevilge, hvad man vil, og ikke hvad Regjeringen og den anden Afdeling forlange; thi var det saa, var der jo ingen Bevillingsret. Jeg beklager naturligvis mig og min ærede Medforslagsstiller af Folkethinget, at vore Bestræbelser ere mislykkede, jeg beklager det i meget høi Grad, og jeg er næsten overbevist om, at om ogsaa Regjeringen griber til det fortvivlede Stridt, som det efter min Mening er at opløse Folkethinget paany, staa vi her, paa den Tid Rigsdagen bliver kaldt sammen igjen, akkurat paa samme Standpunkt som idag, og hele Aaret kan det maaste blive ved at gaa paa samme Vis. Vi naae om kort Tid den 1ste Oktober, den Tid, da Rigsdagen sædvanlig skal samles; mon der er nogen eneften Rigsdagsmand, der tror paa, mon den ærede Regjering selv tror paa, at Rigsdagen, saalænge vi ingen Finantslov have, vil beskæftige sig med et eneften Lovgivningsarbejde, og kan det med nogen som helst Nøiemelighed forlanges, at Rigsdagen for Alvor skal behandle Reformer, saalænge vi ingen Finantslov have? Jeg vil endnu engang henstille til den høie Regjering, om den finder det passende at blive ved at holde Sagerne ved at gaa paa den Vis; der var dog ingen Ulykke i at probere, om der ikke var andre Mænd, som kunde faae Maskinen til at gaa. Saadan bære de sig ad over hele den ganste Verden, der kan ikke opvise noget Exempel i Europa paa, at Regjeringen saaledes stritter imod som i det lille Danmark (Modsigelse), ikke eet eneste Sted; men om der skulde findes en lille Krog, hvor de bære sig ligesaa galt ad, var det dog ikke værd at optage det hos os; det er ikke det Slags, man skal blive ved at føre an med. Men lad os saa hellere se hen til de Lande, hvor de forstaa at udvikle sig, og se til, hvorledes de bære sig ad. Mit Angreb ved denne Leilighed, vil jeg ærlig indrømme, angaar ikke Landsthinget. Ligesaa vist som den ærede Ordsprer anerkjendte Medgjørligheden fra den Side, jeg hører til, ligesaa vel erkjender jeg, at Landsthinget denne Gang har vist Medgjørlighed. Men det hjælper ikke den ærede Regjering, at der er vist Medgjørlighed fra to Sider, naar der dog ingen Overenskomst er kommen i Stand; Regjeringen maa til Syvende og sidst bære An-

svaret for, at Regjeringen føres paa en saadan Vis, for at vi sidde i et saadant Urebe. Det er naturligvis ønskelst at anbefale til dette Thing at stemme for, hvad der med nogenlunde Sikkerhed kan siges vil blive vedtaget i Folkethinget, og det er ligesaa ønskelst at anmode Nogen om at stemme for det Forslag, som den ærede Folkethingsmand og jeg have stillet. Jeg vilde derfor naturligvis, naar Forretningsordenen i den Henseende var som ellers, tage mit Forslag tilbage, men nu indskrænker jeg mig til at sige, at jeg ikke selv vil stemme for det. Dette Forslag fik en kald Modtagelse paa sit Sted. Det blev uden nogen som helst Motivering erklæret for uantageligt. Derved vare Bestræbelserne egentlig standfede. Det kan gjerne være, at, hvis det „Uantagelige“ ikke var kommet fra den Side, kunde dette Forslag endnu have haft en Fremtid for sig, inden vi slutte denne bedrøvelige Rigsdag; det skal jeg lade være usagt. Men naar det Uantagelige kommer til at lyde fra Confeilspræsidentens Mund, er det en Parol, der er givet, og som i Regelen bliver fulgt; ialtfald afkræftede det den Bestræbelse, som jeg tror, der laa i Forslaget. Jeg skal slutte med at beklage, at Tilstanden er, som den er, og bliver, som den bliver, efter at vi have sluttet denne Rigsdagssamling.

Talseren: Jeg behøver ikke at sige, at jeg har den største Agtelse for det høitærede Flertals Overbevisning, for den politiske Indsigt, som deri har haft Sæde, og den samvittighedsfulde Bestræbelse, som er flet for at undgaa et Brud paa Finantsloven, ligesom jeg ogsaa varmt maa anerkjende, at det høitærede Flertal i Udvalget har fastholdt de Bevillinger som stode paa Landsthingets Affattelse af Finantslovsforslaget til Nybygninger under Marinen. Jeg beklager derfor for min egen Skyld, at jeg ikke har kunnet naae til den Overbevisning, at det vilde være rigtigt at følge den indtrængende Opfordring, som er givet i Betænkningen af Flertallet til at stemme for dets samlede Indstilling, men at jeg tværtimod vil tilraade det høie Thing at stemme saavel mod Flertallets som mod Mindretallets Indstillinger og vende tilbage til den Position, som Landsthinget indtog, da det havde vedtaget Finantsloven ved eneften Behandling den 17de Juni. Det forekommer mig, at der er mange Poster, som jeg idetmindste ikke kan forsvone mig med, men der er særlig det Punkt med Hensyn til Dyrctidstillaget, hvor jeg ikke paa nogen Maade, saaledes som jeg allerede har tilladt mig at antyde ved eneften Behandling af Finantsloven, har kunnet gaa med til en Afvigelse fra, hvad Landsthinget dengang vedtog. Den Indrømmelse, der fra det høitærede Flertals Side med Hensyn til dette Punkt er flet mi, er egentlig en Indrømmelse i 2den Potents, thi allerede ved Finantslovens tidligere Behandling var der jo flet en